

Chương 384: Học Kỳ I Năm Hai Bắt Đầu

(Số từ: 4189)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

08:03 AM 29/04/2023

Mối đe dọa của Ma vương có thể bất ngờ ập đến với bất kỳ ai. Trên thực tế, cách đây không lâu, Liana đã mất cha dưới tay Ma Vương.

Sự kiện này thấm nhuần cảm giác khủng hoảng về mối đe dọa của Ma vương.

Đó là một phát minh tuyệt vời, nhưng nó lại gây ra mối đe dọa quá lớn đối với Ma vương.

Vì vậy, nếu bên ngoài biết rằng Hội nghiên cứu phép thuật đã tạo ra một phát minh tuyệt vời như vậy, Ma vương có thể nhắm mục tiêu vào đó.

"Ma Vương có thể nhắm vào các cậu, hoặc thậm chí có thể bắt cóc mọi người để sử dụng cho mục đích riêng của mình."

—Ma Vương.

—Bắt cóc.

Sự cố Charlotte de Gradias cũng xuất hiện trong tâm trí tôi.

"Mọi người có hiểu tôi đang nói gì không?"

Tôi nói một cách bình tĩnh, không đùa giỡn, và hoàn toàn nghiêm túc.

“Mọi người có thể gặp nguy hiểm vì các cậu đã tạo ra thứ gì đó quá tuyệt vời.”

Mặc dù nó được nguy trang thành mối đe dọa của Ma vương, nhưng mối đe dọa thực sự là từ Cantus Magna.

“Em hiểu rồi.....”

Mọi người đều vui mừng vì đã đạt được mục tiêu của mình, nhưng tôi đã dội một gáo nước lạnh vào sự nhiệt tình của họ.

Tuy nhiên, vẻ mặt của họ dường như cho thấy rằng nước lạnh đã khiến họ tỉnh táo trở lại. Họ chỉ tập trung vào việc tạo ra và thành công, và họ không còn năng lượng để lo lắng về những hậu quả mà phát minh sẽ mang lại.

Tôi, người không biết gì về Ma thuật, đã suy nghĩ và đưa ra phán đoán về tình hình hiện tại của lục địa.

Đó là một lời nói dối, mặc dù.

Đó là một quyết định được đưa ra để bảo vệ những đứa trẻ.

“Nhưng nếu Ma Vương tấn công sau này, hai phát minh này sẽ làm cho quân đội và pháp sư mạnh hơn... Phải không?”

Adelia gợi ý một cách thụ động.

Có những người đồng ý với cô ấy.

Hai phát minh mạnh mẽ này sẽ tăng cường đáng kể khả năng tiến hành chiến tranh của loài người. Thay vì trốn tránh trong sự sợ hãi của Ma Vương, nhân loại không nên trở nên mạnh mẽ hơn thông qua những phát minh này sao? Đó thực sự là con đường đúng đắn.

Ý thức về công lý cho nhân loại có thể hiện diện.

Vì những phát minh này là vì hòa bình của nhân loại, chúng ta nên chấp nhận nguy cơ bị đe dọa. Họ có thể nghĩ như vậy.

"Mặt khác, sức mạnh quân sự của Ma vương cũng có thể trở nên mạnh mẽ hơn."

"....."

Ma Vương có thể bí mật sử dụng chúng để tăng sức mạnh quân sự và thậm chí bắt cóc.

Trước lời nói của tôi, Adelia cúi đầu thất vọng.

"Không có gì quý hơn mạng sống của mọi người".

Tôi nói, nhìn mọi người.

"Đừng nói rằng bản thân sẽ làm bất cứ điều gì để đánh bại Ma vương. Không ai trong số các cậu cần phải chết vì điều đó."

Cuối cùng thì tôi cũng nói những câu sáo rỗng rằng cuộc sống vẫn là điều tuyệt vời nhất, ngay cả khi bạn lặn lộn trong bùn lầy.

Nhưng vấn đề là gì nếu bạn không còn sống?

Cái chết chỉ có thể đạt được cái chết.

Tôi trân trọng Harriet và tất cả các thành viên của Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật ở đây. Tôi đã không đánh giá tất cả mọi người như nhau, nhưng cuối cùng họ là những người đã làm theo những yêu cầu vô lý của tôi một cách chăm chỉ.

Tôi không thể để họ bị tổn thương.

Tuy nhiên, đây là thời điểm tốt để say sưa với ý thức kém cỏi về sứ mệnh.

Với mối đe dọa to lớn của Ma Vương luôn rình rập mọi lúc, chúng ta có thể có một vật phẩm có thể cứu tất cả mọi người trong tay.

Đề nghị niêm phong nó đi nghe có vẻ quá ích kỷ.

"Nhưng... Reinhardt. Nếu chúng ta tiết lộ điều này, trong khi chúng ta không biết liệu có nhiều cuộc chiến hơn sẽ nổ ra trong tương lai hay không... Nhưng nếu nó xảy ra, chẳng phải sẽ ít người bị thương hơn sao?"

Louis Ancton thận trọng nói.

Che giấu điều này có thể được coi là một hành động ích kỷ. Người ta có thể cảm thấy tội lỗi.

Ma vương có thể không nhất thiết phải cố giết hay bắt cóc chúng ta.

"Và nếu chúng ta yêu cầu Temple hoặc Hoàng tộc bảo vệ... họ sẽ không bảo vệ chúng ta sao?"

Nó có thể không nhất thiết là nguy hiểm. Vì vậy, họ có thể nghĩ rằng cất giấu những món đồ như vậy

vì lo lắng cho sự an toàn của họ có thể là một ý tưởng tồi.

Louis Ancton là người có tài năng [Học thuật], nhưng anh vốn là một người ích kỷ. Anh ấy cảm thấy thất vọng với việc không thể sử dụng Ma pháp của mình và đang tham gia vào các hoạt động nghiên cứu Ma thuật, nghĩ rằng mình có thể làm được điều gì đó trong câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật.

Và anh ấy đã đạt được điều gì đó sẽ đi vào lịch sử nhân loại.

Louis không thể công bố cũng không phải oán hận.

Trong một loạt các sự kiện sau đó, có vẻ như anh ta bắt đầu nghĩ rằng điều này có thể giúp ích cho nhân loại.

Không phải để khoe thành tích và kết quả của bản thân, mà vì điều này là cần thiết cho mọi người. Mặc dù nó có thể trở nên nguy hiểm, anh nghĩ họ có thể chấp nhận rủi ro.

Louis Ancton đã thay đổi ở đâu đó trong chuỗi sự kiện.

Một chàng trai đáng chú ý.

Nhưng chỉ vì Louis nghĩ như vậy, tôi không thể đồng ý với anh ấy.

Ma Vương đang đến.

Mối đe dọa mà các cậu phải đối mặt không phải là Ma Vương.

Mọi người đang theo dõi từng cử động của tôi.

Bởi vì họ không biết khi nào tôi đột nhiên tức giận và bắt đầu chửi thề.

Tôi nên làm thế? Thay vào đó, hãy làm như được bảo, các cậu.

Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi làm điều đó?

Nhưng lần này, tôi không muốn làm thế.

Nó sẽ làm cho những nỗ lực của họ trở nên vô nghĩa.

"Chúng ta đừng làm điều đó."

Tôi đã cầu xin tất cả mọi người.

"Làm ơn."

Tôi không biết lời nói của tôi khiến họ cảm thấy tuyệt vọng đến mức nào.

"...."

Cuối cùng, Louis đã không nói rằng dù sao thì nó cũng phải được thực hiện.

***

Mặc dù không công bằng, nhưng cuối cùng mọi người đều đồng ý che giấu kết quả nỗ lực của họ. Bề ngoài, đó là để chuẩn bị cho mối đe dọa của Ma vương, nhưng ý định thực sự của tôi là che giấu thành tích này với Cantus Magna.

Lại còn là chuyện đánh lừa những mạnh thường quân đã cung cấp số tiền khổng lồ, nhưng làm được gì? Ngay cả khi kết quả nghiên cứu được đưa ra chính xác, ngay từ đầu đã không có tiền để trả lại cho họ. Đó thực sự là tài trợ.

Christina đồng ý giấu kết quả vào lúc này.

"Nhưng, nếu không có tác dụng phụ, những người khác không được phép uống thứ gì đó như Moonshine sao?"

Mọi người đều gật đầu trước ý kiến đó.

Sẽ không ổn nếu chia sẻ nó với các chuyên gia cận chiến trong khi che giấu nó là loại thuốc gì, đại khái coi nó như một loại thực phẩm bổ sung dinh dưỡng nào đó?

Tất nhiên, từ vị trí của tôi, nó có thể vừa tốt vừa xấu.

Nếu cuộc khủng hoảng Cổng không thể được ngăn chặn, thì tốt hơn hết là mức độ tổng thể của những người sẽ phản ứng với nó sẽ tăng lên.

Nhưng đưa Moonshine cho mọi người có đúng không?

Họ có thể sẽ không chiến đấu với những con quái vật của Cánh cổng mà là tôi.

"Ừm, chúng ta có thể làm được nhiều như vậy."

Nhưng tôi không có lý do gì để ngăn cản điều đó.

Cuối cùng, chúng tôi quyết định giấu Power Cartridges và chia sẻ Moonshine sau khi theo dõi quá trình điều trị của tôi xem có bất kỳ tác dụng phụ nào không.

Christina tự tin rằng sẽ không có tác dụng phụ nào, và tôi cũng nghĩ vậy, nhưng xem hậu quả là điều đúng đắn.

—Hai ngày sau.

Chúng tôi chuyển từ ký túc xá năm nhất sang ký túc xá năm hai.

***

Không có nhiều điều để nói về nó. Chúng tôi chỉ đơn giản thu dọn đồ đạc và đi lên lầu, và thậm chí điều đó cũng không cần thiết vì những người hầu của Temple đã chuyển mọi thứ cho chúng tôi. Trong trường hợp của tôi, tôi không có nhiều hành lý, nhưng đối với những người theo học chuyên ngành ma thuật, hành lý của họ nhiều đến mức những người hầu phải đến và đi nhiều lần.

"Chúng ta đã chuyển lên một tầng."

"Đúng rồi."

Dù mới chuyển lên một tầng nhưng chúng tôi chợt nhận ra mình đã trở thành sinh viên năm hai.

Vì cấu trúc ký túc xá gần như giống nhau cho mỗi khối lớp nên không có nhiều thay đổi ngoại trừ

việc chuyển lên một tầng. Các số phòng là như nhau.

Tôi vẫn ở phòng A-11, còn Ellen ở phòng A-2.

Nghĩ lại thì, đó là phòng A-2 dành cho sinh viên năm hai.

Ban đầu, nó sẽ là phòng của Adriana. Chắc hẳn nó đã bị bỏ trống khá lâu rồi.

-À, cái này ở đây. Làm ơn đặt nó ở đây. Không, không phải ở đó, ở đây.

Phòng của Harriet rộng mở, người ta có thể nghe thấy tiếng nói chuyện về việc sắp xếp đồ đạc của cô. Harriet dường như có nhiều hành lý nhất trong số các bạn cùng lớp.

Tôi và Ellen tiến đến lan can của sảnh chính trên tầng hai.

Chúng tôi ít khi nhìn xuống sảnh chính từ tầng một, nhưng bây giờ chúng tôi thường nhìn từ trên cao xuống.

"Có vẻ như không có gì thay đổi, nhưng cảm giác như có gì đó đã thay đổi."

Cả tôi và Ellen đều cảm thấy hơi mất phương hướng. Ceres Van Owen đang đứng ở sảnh chính ở tầng một.

—Ceres van Owen năm 5.

Cô và Olivia giờ đã trở thành sinh viên năm sáu.

Tôi nghe nói cô ấy buộc phải tiếp tục nhiệm kỳ Hội trưởng hội học sinh vì không có tình nguyện viên nào cho vị trí này. Royal Class, chỉ có một vài thành viên, hiếm khi có nhiều hơn một ứng cử viên cho chức Hội trưởng hội học sinh.

Ban đầu, Hội trưởng hội học sinh sẽ thay đổi vào năm thứ hai, nhưng Ceres cuối cùng đã phải phục vụ một nhiệm kỳ khác vì nhiều thay đổi. Hiệu ứng cánh bướm dường như đã ảnh hưởng đến điều đó, nhưng tôi không biết chi tiết cụ thể.

Ellen dường như đang hồi tưởng về quá khứ khi nhìn vào Hội trưởng hội học sinh đang đứng ở sảnh.

Người đầu tiên chào đón cô khi cô bước vào Temple là Hội trưởng hội học sinh đang đứng ở đó.

Điều đó có nghĩa là.

"Học sinh năm nhất mới đến hôm nay."

"Có vẻ như vậy."

Khi các sinh viên năm trên dọn phòng, các sinh viên năm nhất sẽ chuyển đến ký túc xá trước khi kỳ nghỉ đông kết thúc. Ceres đang ở trong sảnh, nói chuyện với những chàng trai và cô gái trẻ dường như vừa mới đến.

Khi tôi và Ellen dựa vào lan can, xem cảnh đó, chúng tôi nghe thấy một giọng nói từ phía sau.

"Chuyện gì thế này, bọn họ là Kouhai của chúng ta sao?"

Đó là Liana de Grantz.

"Có vẻ như vậy."

"Hừm."

Liana liếc xuống lan can bên dưới rồi quay đầu đi như thể cô ấy không quan tâm.

"Đi nào."

"Được rồi."

Xem xét rằng cả Cliffman và Liana đều mặc quần áo tập thể dục, họ có vẻ quan tâm đến việc làm nhiệm vụ của mình hơn là quan tâm đến sinh viên mới.

Nhưng, ban đầu họ sẽ có chút hứng thú.

Liana, lúc này không thể nhìn thấy gì khác ngoài nhiệm vụ của mình, rồi ký túc xá qua sảnh tầng một cùng với Cliffman.

"....."

Ellen lặng lẽ nhìn theo bóng dáng Liana đang lùi dần.

Tôi vỗ nhẹ vào vai Ellen.

"Chúng ta cũng nên đi thôi."

Chúng tôi phải đi để được huấn luyện từ Saviolin Tana. Sắp đến giờ cô ấy hẹn chúng tôi rồi nên đã đến lúc tập trung tại sân tập của Class B năm hai.

Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ đến muộn, và tôi chưa bao giờ tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu tôi không tuân theo chỉ thị tập luyện của Grandmaster.

Vì vậy, bây giờ, tôi đang dần dần đưa Ellen đi cùng.

"Có vẻ như có một người mới trong số các Kouhai."

Nghe lời của Ellen, tôi tự nhiên hướng ánh mắt về sảnh tầng một.

Và tôi không thể không mở to mắt.

"Màu tóc là duy nhất."

—Màu tóc.

Nó màu bạc.

Và người thì nhỏ bé.

Một đứa trẻ tóc bạc.

Lucynil thờ ơ đi về phía ký túc xá Temple Royal Class.

KHÔNG.

Tại sao Gia chủ của Wednesday lại ở đây?

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đột nhiên, Gia chủ của Wednesday, Chúa tể ma cà rồng Lucynil, đã trở thành sinh viên năm nhất của Temple Royal Class.

***

Tôi thậm chí không thể hỏi về sự thay đổi đột ngột khi Lucynil trở thành kouhai của tôi. Tôi không biết bất kỳ sinh viên năm nhất nào đột nhiên xuất hiện, vì vậy tôi không có cách nào để hỏi họ.

Tôi bồn chồn, không biết tình hình đang diễn ra như thế nào.

Tôi không thể ngờ rằng Lucynil lại có hành động bất ngờ như vậy. Làm thế nào cô ấy đi qua cổng ngay từ đầu, làm thế nào cô ấy có được sự cho phép nhập học, và làm thế nào cô ấy sắp xếp danh tính của mình?

"Tôi đã đăng ký cô ấy như một tài năng mà tôi đã phát hiện ra."

Ngạc nhiên thay, câu trả lời không đến từ Lucynil, mà từ ông Epinhauser, người đã đến gặp tôi.

"Tôi xin lỗi vì đã không nói trước với cậu, vì đó là vấn đề chúng tôi đã đồng ý một cách vội vàng."

KHÔNG.

Thật vô lý khi Lucynil trở thành kouhai của tôi, nhưng tại sao tôi phải nghe lời giải thích từ ông Epinhauser?

Và nghe anh chàng này nói, có vẻ như ông ta nhận Lucynil vào Royal Class vì cô ấy là một tài năng mà ông ta đã phát hiện ra? Ông ấy sẽ trở thành người giám hộ của cô ấy hay gì đó tương tự?

"Khi thảo luận về ngục tối, chúng ta nên tăng cường bảo vệ sự an toàn cá nhân của cậu."

"Từ phía chúng ta?"

"Đó là ý kiến của cả hai bên."

Hội đồng ma cà rồng và Black Order hẳn đã thảo luận về vấn đề thành phần ngục tối.

Và cả Hội đồng ma cà rồng và Black Order đều đề nghị tăng cường bảo vệ tôi.

Bên chúng tôi có thể làm được điều đó.

Black Order nói rằng họ cũng nên làm gì đó vì họ không biết liệu tôi có gặp nguy hiểm hay không.

Có phải là một chút cảm động? Cảm động có chút kỳ quái, nhưng thật ra là cảm động?

"Tất nhiên, có rất nhiều khả năng cậu rơi vào tình huống nguy hiểm, không chỉ vì Cantus Magna. Người ta đã đồng ý rằng phải có ai đó ở gần có thể khẩn cấp sơ tán cậu trong trường hợp khẩn cấp. Và hiếm có sức mạnh nào sánh được với Chúa tể Ma cà rồng. Chà, cô ấy nói rằng mình có thể sống một cuộc sống bình thường đến mức

không có gì bất tiện, vì vậy sẽ không có vấn đề gì với việc cải trang cô ấy sống ở Temple."

Đối với Black Order, tôi là một quân cờ quan trọng và tôi có tiềm năng phát triển cao, chứ không phải hiện tại tôi quá tài năng.

Cantus Magna là một vấn đề, và nếu danh tính thực sự của tôi bị phát hiện, chính Temple sẽ trở thành kẻ thù. Vì vậy, Black Order quyết định rằng ai đó biết sự thật của tôi nên ở lại Temple.

"Làm thế quái nào mà cô ấy được nhận?"

"Đi qua cổng tìm kiếm của Temple không khó lắm."

Epinhauser đã chứng minh danh tính và địa vị của cô ấy, và các kết giới không phải là vấn đề đối với Lucynil.

Tôi biết rằng thiết bị kết giới và hệ thống tìm kiếm của Temple không phải là tuyệt đối, nhưng tôi không ngờ rằng một pháp sư như Lucynil lại có thể dễ dàng đến và đi.

Tất nhiên, không phải vì thế mà khả năng phòng ngự của Temple yếu kém.

Đó là bởi vì Chúa tể ma cà rồng là một pháp sư quá mạnh.

Trong trường hợp của Eleris, không cần phải gọi cô ấy đến Temple, và giờ cô ấy đã rời khỏi Thủ đô Hoàng gia.

Lucynil, người đã quyết định giúp tôi thay vì Eleris, đã quyết định vào Temple khi khả năng tôi gặp nguy hiểm tăng lên.

Tốt.

Black Order, Hội đồng và Lucynil hẳn đã đưa ra quyết định này vì họ nghĩ rằng tôi không nên chết.

Đó cũng là một rủi ro lớn đối với ông Epinhauser.

Nếu danh tính của Lucynil bị tiết lộ, danh tính của ông Epinhauser cũng sẽ bị xóa sổ.

Ông Epinhauser, người có hoàn cảnh của một người yêu nước, đã đưa thẳng một phần tử không trong sạch như Chúa tể ma cà rồng vào Temple.

Điều đó có nghĩa là sự tồn tại của tôi được coi là quan trọng trong Black Order bây giờ, ngay cả khi điều đó có nghĩa là làm tổn hại đến giá trị của chính ông ấy.

Thật sốc khi ông Epinhauser biết về việc nhập học của Lucynil và tự mình thao túng nó.

"Ban đầu, sẽ thoải mái hơn khi cử một pháp sư từ Black Order, nhưng cậu sẽ không thể tin tưởng đúng cách vào ai đó từ phía chúng tôi, vì vậy, chắc chắn, người của cậu đã được thừa nhận. Hãy nhớ điều đó."

Ông ấy cho phép Lucynil đến vì tôi sẽ không tin người của Black Order.

—Black Order...

Trên thực tế, họ không thực sự là những người tốt?

Nhưng tôi không thể quên được những gì mà Aaron Mede đã làm. Tất nhiên, nó không liên quan gì đến hướng dẫn của Black Order và chỉ là một sai lệch cá nhân.

***

—Lucynil nhập học.

Lý do là vì sự an toàn cá nhân của tôi. Tuy nhiên, hơi lạ là họ không nói với tôi bất cứ điều gì khi tôi là ông chủ.

Tốt.

Thật may mắn là họ đối xử với tôi như một ông chủ. Theo một cách nào đó, họ đang cố bảo vệ tôi. Tất nhiên, tôi đã nghe giải thích sau từ Epinhauser, nhưng tôi không thể nói chuyện với Lucynil.

Vào đêm mà tất cả tân sinh viên bước vào ký túc xá, Ceres đã tập hợp các sinh viên năm nhất và công bố các thông báo và biện pháp phòng ngừa. Giống như khi chúng tôi khi năm nhất, senpai chen chúc trên lan can, nhìn sinh viên năm nhất, năm hai không khác gì nhau.

Có một số nhân vật chính từ tác phẩm gốc trong số những gương mặt mới, nhưng tôi không hứng thú với họ.

Một cô gái nổi bật giữa các sinh viên năm nhất.

Mái tóc bạc phơ và thấp bé khác thường.

"Bây giờ, chúng ta hãy tự giới thiệu từ A-11."

"Tôi là Lucynil!"

Nhìn thấy lão bà, có lẽ đã mấy trăm, thậm chí mấy nghìn tuổi, giả vờ là người nhỏ tuổi nhất và hét toáng lên.

-Có chuyện gì với cô ấy vậy! Cô ấy thật dễ thương!

-Chúng ta đi gặp cô ấy sau nhé!

-Vâng vâng!

Và nhìn cô ấy tự tin duỗi thẳng vai, như thể cô ấy biết rằng mọi người sẽ nghĩ cô ấy dễ thương.

Tôi nên nói gì đây?

Chuyện này.

Nó thực sự phiền phức?

***

Máy phát hiện tài năng hoạt động như thế nào?

Cô ấy có tài năng gì để được nhận?

Dù sao thì tôi cũng phải nói chuyện với Lucynil.

Nếu mục đích vào Temple là để bảo vệ tôi, thì tôi phải tạo ra một tình huống mà việc đi chơi với Lucynil và xây dựng một mối quan hệ sẽ không có gì lạ.

Tôi không muốn chú ý đến kouhai, nhưng một kouhai tôi không thể bỏ qua đã được nhận. Cô ấy

thậm chí không phải là một sinh viên năm trên ngay từ đầu.

Vì thế.

"Ừm... tập hợp... mọi người?"

"Đúng."

Sau khi thông báo xong, tôi tóm lấy một sinh viên Class A năm nhất đang chuẩn bị rời đi và nói như vậy.

"Tập hợp tất cả sinh viên năm nhất trong phòng huấn luyện." (Tluc: thấy quen quen :v)

Vì thế.

Tôi không cố kỷ luật họ!

Cái có duy nhất tôi phải gặp Lucynil là thế này!

***

Phòng tập tại tầng 1 của ký túc xá Class A, nơi tôi đã quay lại ngay sau khi chuyển đến.

Tôi đang nhìn mười một tân sinh viên năm nhất tập trung trong phòng huấn luyện.

Tất cả họ đều xếp hàng dựa trên số của họ, mặc dù tôi không yêu cầu họ. Lucynil, số mười một, ở ngoài cùng bên trái, nhìn tôi chăm chú.

Với vẻ mặt vô cùng thích thú.

Lucynil dường như là một khái niệm giống như một sinh viên bổ sung, nhưng thấy rằng mười sinh viên năm nhất Class A ban đầu giờ đã là mười một.

Bằng cách nào đó, nhờ có tôi mà số sinh viên đã tăng thêm một so với ban đầu.

Tôi không định kỷ luật họ. Tôi chỉ muốn họ tự giới thiệu và tiếp tục.

"Đầu tiên, tôi là Reinhardt, A-11 năm hai..."

"Số 11?"

Khi tôi bắt đầu tự giới thiệu bản thân, anh chàng đứng ở ngoài cùng bên phải cắt ngang lời tôi.

"Anh, số 11, chỉ định tập hợp chúng tôi?"

"...Huh?"

Tôi vừa nghe thấy gì?

Trong lúc tôi đang bối rối, nghi ngờ vào tai mình, thì anh chàng ngồi ngoài cùng bên phải nghiêng đầu lờm tôi.

Đúng rồi.

Như trong bản gốc, sinh viên năm nhất Class A được tạo thành từ những kẻ xấu tính nhất.

Trong số đó, A-1 năm nhất.

Tên anh ấy là Roberto de Gardenia.

Roberto là người thừa kế của Vương quốc Gardenia và là một trong những người đứng đầu về cách cư xử thô lỗ.

Tài năng của Roberto liên quan đến [sức mạnh thần thánh], tài năng liên quan đến ma thuật và kỹ năng vũ khí.

Là số 1, lẽ tự nhiên là tài năng của Roberto giống như một chiếc máy bán hàng tự động.

"Ngay cả khi anh ở trong Class A, anh vẫn là rác rưởi."

Roberto đứng trong tư thế khom người, khoanh tay, trừng mắt nhìn tôi.

Ý tôi là, làm thế nào một người có thể thô lỗ như vậy mà không có lý do?

Đó là lỗi của tôi vì tôi đã viết về tên này như vậy.

Tốt thôi.

"Ngay cả khi anh là senpai, anh cũng nên tôn trọng thứ tự."

"Ừm... ờ."

Tôi không tập hợp họ để kỷ luật họ.

"Người thật sự muốn bị đánh đến thế sao?"

Roberto đang làm tôi bực mình.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading